

ερείπια καλύπτοντα ὑπὲρ τὰ τρισχίλια πτώματα— ἀφ' ἐτέρου ὀλόκληρον τὸ Ἰταλικὸν ἔθνος, φρίττον κατ' ἀρχάς, συγκινούμενον εἶτα καὶ μετὰ δακρύων σπεύδον πρὸς μείωσιν τῆς συμφορᾶς πρὸς βοήθειαν τῶν ἐπιζώντων. Ὅλους, ὄλους, πάσας τὰς τάξεις, πάντα τὸν λαὸν περιλαμβάνει τὸ εὐγενὲς τοῦτο θέαμα: ἐργάται καὶ ἀχθοφόροι κατὰ ἑκατοντάδας προσφέρουσι δωρεὰν τοὺς βραχιόνάς των πρὸς ἔκχωσιν καὶ διάσωσιν τῶν δυστυχῶν, πρὸς μεταφορὰν τῶν πληγωμένων, πρὸς ἐνταφιασμὸν τῶν νεκρῶν· ὁ βασιλεὺς, ἅμα τῇ ἀγγελίᾳ τῆς συμφορᾶς, τηλεγραφεῖ ὅπως δαπανηθῇ διὰ λογαριασμὸν τοῦ οἴου δῆποτε ποσὸν διὰ τὰς πρώτας ἀνάγκας καὶ σπεύδει ἐπὶ τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος, ὅπως διὰ τῆς παρουσίας του ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸ πικρὸν καὶ βαρῦτατον ἔργον, τὰ ἐπαρχικὰ καὶ δημοτικὰ συμβούλια ἐν βίᾳ ψηφίζουσι βοήθειαι καὶ τηλεγραφικῶς διαβιβάζονται πανταχόθεν τῆς Ἰταλίας τῷ Νομάρχῃ Νεαπόλεως ἑκατοντάδες χιλιάδων φράγκων: ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα καὶ ἡ Τράπεζα τῆς Νεαπόλεως προσφέρουσι ἀνὰ ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων ἑκάστη· ὁ τύπος διοργανίζει ἰδιωτικὰς συμφορὰς πανταχοῦ, ἐν ταῖς μεγαλουπόλεσιν, ἐν τοῖς χωρίοις: οἱ ὑπουργοὶ σπεύδουσιν ἀνὰ οἷς ἐπὶ τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος, ἀφοῦ πρῶτον ἐν Ρώμῃ συνελθόντες εἰς συμβούλιον διέθηκαν σπουδαῖον χρηματικὸν ποσόν, διὰ τὰ πρώτα βοηθήματα: οἱ πρίγγητες τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τηλεγραφικῶς διαβιβάζουσιν ἐκ τῶν ἰδίων χιλιάδας καὶ χιλιάδας φράγκων καὶ οἱ σπουδασταὶ ἐν τοῖς σχολείοις συλλέγουσι τὰς ἰσχύας των προσφορᾶς, καὶ πάντες θέλουσι καὶ τὸ δῶσόν, καὶ τὸ κάμουν, κάπως νὰ βοηθήσουν: εἶνε ἄμιλλα ἀγαθοεργίας, πυρετὸς ἐλέους, ἔξαψις ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, ἥτις σοὶ ἀποσπᾷ δάκρυα, καὶ σχεδὸν σχεδὸν ἐπιθυμεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ συμβαίῃ κάποτε μία δυστυχία, ὅπως ἐν αὐτῇ ὄντως ἐκδηλοῦται ἡ ἀνθρωπίνος καρδιά εὐγενής, συμπαθοῦσα, ἀγαπῶσα, χριστιανική.

Ἐν Ἀγγλίᾳ, Γαλίᾳ, Γερμανίᾳ, διενεργοῦνται ἤδη συν-

νεισφοραὶ ὑπὲρ τῶν ταλαιπώρων θυμάτων τῆς νήσου Ischia· τὸ αἶσθημα αὐτὸ τῆ, φιλανθρωπίας ὑπερέβαλλον τὰ ὄρια ἐνὸς ἔθνους, ἐξερχόμενον τῶν συνόρων ἐπικρατείας καὶ διαπλούμενον παρ' ἐτέροις ἀνθρώποις, οὐς συμφέροντα καὶ ἀντιζηλαὶ ἀπ' ἐκείνων ἴσως χωρίζουσι, συμπληροῖ τὴν μεγάλην τῆς ἀγάπης εἰκόνα, παρομοίως τῇ ὁποίᾳ μόνος ὁ Ἰθ' αἰὼν εἶδε τοῦ Χριστοῦ τὰ ὄνειρα.

Ἐλεῖτε, ἐλεῖτε! Κάμετε καὶ σεις αὐτοῦ κατὰ τι: ἡ φιλανθρωπία εἶναι τὸ μέτρον τοῦ πολιτισμοῦ ἐνὸς ἔθνους· ἂς μὴ ὑστερήσῃ ἡ Ἑλλάς τῶν ἐτέρων τῆς Εὐρώπης· ἔθνων· δότε σεις οἱ τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* τὸ παράδειγμα· ἂς προσενηγῶσιν αἱ στήλαι τῆς ἐφημερίδος, ὅπως συλλέξωσι τὰς προσφορὰς πάντων· ἂς ὠφεληθῶμεν τῆς ἔστω καὶ πικρᾶς ταύτης περιστάσεως ὅπως προσφέρωμεν ἓνα ὄσολόν καὶ ἐν δάκρυ εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ τῶν ἀδελφῶν Ἰταλῶν· οἱ ἄλλοι θὰ τὸ ἐνθυμηθοῦν μίαν ἡμέραν.

A. G. H.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἔτος ὀλόκληρον παρήλθεν ἀφ' ὅτου ἡ νόσος εὐλογία ἐνεσκηψεν εἰς τὸ χωρίον Κοροπί τοῦ Δήμου Κοροπίας καὶ οὐδέμία μέχρι τοῦδε γενναία φροντίς ἐλήφθη πρὸς ἀποσόθησιν αὐτῆς. Μολοντί δὲ τὸ «Μὴ Χάνεσαι» ἐπανειλημμένως ἔγραψε περὶ τῆς ἀκηδείας τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς Κρωπίας καὶ ἐζήτησε τὴν ἄμεσον ἐνέργειαν ἐπὶ τούτου τῆς κεντρικῆς διοικήσεως, οὐδὲν ἀπιτελεσματικὸν μέτρον ἐλήφθη καὶ ἤδη ἔρχομεν νέαν ἐπίτασιν τῆς εὐλογίας, ἐξ ἧς συνέβησαν περισσότερα τῶν τριάκοντα κρουσμάτων καὶ εἰς ἑκατὸν δὲ ἀναβιβάζονται οἱ μέχρι τοῦδε ἀποβιώσαντες. Ἐπειδὴ δὲ τὸ χωρίον Κοροπί εὐρίσκεται εἰς ἄμεσον σχέσιν μετὰ τὴν πρωτεύουσαν, καθ' ὅσον καθ' ἑκάστην ἔρχονται ἐκεῖθεν χωρικοὶ, φο-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 529)

— Ἐλθετε, φίλε μου, εἶπεν, ἔλθετε. Μὴ λησμονῆτε τὰς συστάσεις μου· ἔστε ἤρεμος, ἰσχυρός.

Συγχρόνως μετ' αὐτοῦς, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς οἰκοδομῆς ἐφάνησαν ἐξελθοῦσαι ἡ βαρόνη καὶ ἡ Ἐρριέττη. Ἐκεῖ, ἔμελλον νὰ ἀποχωρισθῶσιν. Ἀμφότεραι ἦσαν μελανεῖμνες, ἔχουσαι ἑκάστη μέλανα καὶ πυκνὸν πέπλον ἀνηρτημένον ἐπὶ τοῦ πύλου. Ἡ βαρόνη ἐκράτει μικρὸν ἑδοιοπορικὸν σάκκον.

Οἱ δύο ἄνθρωποι ἀσκεπεῖς προῦχώρησαν πρὸς τὰς κυρίας, αἵτινες εἶχον σταθῆ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων τινῶν βηματίων. Ἡ βαρόνη ἦν καταβεβλημένη, ἀλλὰ διετήρει τὴν γαλήνην καὶ ἐφάνητο ὅτι ἀπόφασιν εἶχε νὰ ὑποφέρῃ ἀκόμη. Ἡ Ἐρριέττη ἦν ὠχρὰ καὶ ἔτρεμεν· ἡδύνατο ἕκαστος νὰ παρατηρήσῃ ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς τὰ ἴχνη δακρύων μὴ ἀπομαχθῶντων καλῶς.

Ἡ κ. Λαγγάρδ τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὴν βαρόνην.

— Κυρία ἐντάμωσιν, κυρία, εἶπε, καλὴν ἐντάμωσιν καὶ ἐντὸς ὀλίγου, ὡς ἐλπίζω.

— Δὲν θὰ παῖσω σκεπτομένη ὑμᾶς, ἀπήντησεν ἡ κυρία Δεσιμαίς.

Τοῦτο μόνον εἶπον καὶ ἔστησαν ἀπέναντι ἀλλήλων ἄφωνοι, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν εὐγλωττότερον τοῦ λόγου.

Ἡ κ. Λαγγάρδ στραφεῖς εἶτα πρὸς τὴν Ἐρριέττην εἶπεν αὐτῇ τοὺς λόγους τούτους, τοὺς ὁποίους μόνη ἡδύνατο νὰ ἐγγόση.

— Ὑπεσχέθην καὶ θὰ τηρήσω τὰς ὑποσχέσεις μου.

Ἡ νεάνις ἀπήντησεν αὐτῷ διὰ βλέμματος μεστοῦ ζωηρᾶς εὐγνωμοσύνης, εἶτα προχωρήσασα κατὰ ἐν βῆμα ἔτεινε τὸ μέτωπον.

Λίαν συγκεκρινημένος ὁ κ. Λαγγάρδ κατησπάσθη αὐτό. Τότε ὁ Λυκογιάννης, ὅστις ἴστατο ὀλίγω ὕψισθεν, ἐπλησίασε τὴν βαρόνην.

— Κυρία, εἶπε μετ' ὀφθαλμῶν συγκεκρινημένην, λογιζομαι εὐτυχῆς γνωρίζων τώρα ὅ,τι ὑμεῖς καὶ ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττη ἐπράξατε ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἄ! εἶμαι ὑπερήφανος, εὐτυχῆς διότι ὑπῆρξα τὸ ἀντικείμενον τοιαύτης ἀφοσιώσεως. Ὅταν σκέπτομαι τί ἤμην, ὅταν θὰ συγκρίνω τὸν ἀγριάνθρωπον μετὰ τὸν ἄνθρωπον τὸν σημερινόν, θὰ θελω, ἰδοὺ τὸ ἔργον ὑμῶν. Μετὰ τῶν ζωηρῶν εὐχαριστιῶν μου, κυρία, δέξασθε τὴν ἐκφρασιν τὴν βαθείας εὐγνωμοσύνης μου.

ρείς τοῦ μολύσματος, χωρίς νά υποβάλλωνται οὐδὲ εἰς τὴν ἐλαχίστην κάθαρσιν, ἐντεῦθεν δὲ δυνατόν νά προκύψωσι νέαι σκηναὶ Κανθάρου καὶ Γουδι, παρακαλοῦμεν ἀπαξ ἔτι τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς, ἅς καθιστῶμεν καὶ ὑπευθύνους νά λάβωσι πᾶν δυνατόν μέτρον πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ κακοῦ· διότι ὡς ἐπληροπορήθημεν ἐν Κοροπί οὔτε γενικῶς ἐνηργήθη ἐμβολιασμός, οὔτε ἐπιτυχής, ἀλλ' οὔτε τὸ σωτήριον μέτρον τῆς ἀπομονώσεως καὶ ἀπολυμάνσεως ἐφηρμόσθη καθόλου.

Δὲν ἐντράπη ἡ Ὄρα ἢ χθεσινὴ, γράφουσα περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ὄχθετῶν, νά δημολογίση μετὰ προφανοῦς ἀναισθησίας ὡς κυβερνητικὸν ὄργανον ὅτι εἰς ἕκ τῶν ὄχθετῶν αἰνεῖ, ὡς γνωστὸν, γενικὸν ὄχησιον τῶν ἐκατέρωθεν τῆς ἑδοῦ βόθρων τῶν οἰκίων. Δι' αὐτὸ εἶνε οἱ ὄχθετοί; Καὶ ἂν δὲν ἦνε, τότε πῶς ἡ Ἀστυνομία τοῦ Τρικούπη ἐπιτρέπει τὴν τοιαύτην δυσώδη παρανομίαν; Τὸ δὲ φρικτότερον εἶνε ὅτι καὶ πρῶην μέλη τοῦ ὑπουργείου, ὡς ὁ κ. Καλλιγᾶς, εἶνε ἔνοχοι τοιοῦτου ἐγκλήματος. Καὶ τὸ φρικτότατον ὅτι αὐτὸς ὁ κ. Φιλήμων, μὲ τὸν διπλοῦν αὐτοῦ τίτλον, ὡς πρόεδρος τοῦ Δημοτικῆς Συμβουλίου καὶ δημοσιογράφος ἀντιπολιτευόμενος, ἐνέχεται καὶ αὐτὸς ὡς ἰδιοκτήτης καὶ οἰκογενεϊάρχης εἰς τὴν δηλητηρίασιν τῆς ἀτμοσφαιρας. Διότι βλέπετε ὅλοι εἴμεθα διὰ νά φωνάζωμεν, πολὺ ὀλίγοι δὲ πράττουσιν ἢ μᾶλλον πολὺ ὀλίγοι δὲν διαπράττουσι.

Ὅ,τι γίνεται μὲ τοὺς ὑπουργούς μας εἰς τὰς διοικητικὰς θέσεις, τοῦτο συμβαίνει μὲ τοὺς συλλόγους εἰς τὰς διδασκαλικὰς θέσεις. Δὲν ἀποβλέπουν ποῖος εἶνε ὁ καλλίτερος, ποῖος εὐδοκίμει, τίς ἐκπληροῖ τὸ καθῆκόν του, ἀλλὰ ποῖος ἀρέσκει ἢ δὲν ἀρέσκει, τίς γνωρίζει νά περιποιῆται τοὺς Ἐφόρους καλλίτερα, τίς νά κάμνη χατήρια περισσότερα, τίς εἶνε ἐρωτόληπτος ἢ εἶνε παραπολὺ τοιοῦτος, τίς

— Σᾶς ὀφείλομεν, Ἰωάννη. τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐπράξαμεν ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐσώσατε τὴν ζωὴν τῆς θυγατρὸς μου, φίλε μου, τοῦτο δὲ οὔτε αὐτὴ οὔτη ἐγὼ δυνάμεθα νά λησμονήσωμεν. Ἰωάννη, προσέθεσε, μετὰ τινος ἐρεθισμοῦ, ἐναγκαλισθητέ με.

Ὁ νεανίας ἔσχε φρικιάσιν τινα χαρᾶς, ἀλλ' ἐδίττασε πρὸς στιγμὴν συγκρατούμενος ἐξ αἰσθήματος σεβασμοῦ. Ἄλλ' ἢ βαρόνη εἶχεν ἀνοίξει αὐτῷ τοὺς βραχίονας, ὅτε οὗτος ἐπλησίασεν ἀφίει νά τῷ διαφύγη εἰς λυγμός.

Ὅτε δὲ ἐπλησίασε τὴν Ἐρριέττην μόνον τὴν λέξιν «εὐχαριστῶ» ἠδυνήθη νά προσφέρῃ τὰς λοιπὰς δὲν κατῴρθωσε ν' ἀπαγγεῖλη. Τότε, τὸ στήθος ἔχων πεπεισμένον, τὴν ψυχὴν ἐστενοχωρημένην, μὲ ἀκτινοβολοῦντας ὀφθαλμούς ἐγονυπέτησε καὶ λαβῶν μίαν τῶν χειρῶν τῆς νεανίδος προσεκόλλησε τὰ τρέμοντα χεῖλη του ἐπ' αὐτῆς.

Τὰ δάκρυα τῆς Ἐρριέττης, ἧτις ἔμενον ὡσαύτως ἄφωνος, ἔρρευσαν, ἕπως καλύψῃ δὲ αὐτὰ καὶ τὸ ζωηρὸν ἴσως ἐρύθημα, ὅπερ ἀντικατέστησε τὴν ὠχρότητα αὐτῆς, κατεβίβασε μετὰ σπουδῆς τὸν πέπλον τῆς.

Ὁ Λυκογιάννης ἐγερεθεὶς ἔρριψε βλέμμα ταχὺ ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὅστις ἐμεῖδιᾶ ἠδέως.

Οἱ ἵπποι ἀνυπομονοῦσιν, ὁ δὲ ἠνίοχος ἀναμένει· ἀναχωρήσωμεν, εἶπεν ἡ κυρία Δεσμομαίς, ἀνταλλάσσουσα τελευταῖον βλέμμα μετὰ τοῦ κυρίου Λαγγάρδ.

Ἀμφότεραι διελθοῦσαι τὴν αὐλὴν καὶ τὸν οὐδὸν τῆς θύ-

εἶνε δουλικώτερος τοῦ ἄλλου καὶ τὰ παρόμοια. Ἐν Φιλιππουπόλει ἐφέτος ἡ διδασκαλία εἰς τὰς γενομένας ἐξετάσεις ἐφάνη καρποφορωτάτη. Καὶ ὅμως μεθ' ὅλα τὰ καλὰ ἀποτελέσματα ἀπελύθησαν ἄνευ σπουδαίου λόγου ὁ κ. Σακελλαρίου, διευθυντῆς τοῦ Ζαριφείου, προλαβὼν καὶ πάρα τῆθεις, καὶ οἱ καθηγηταὶ Οἰκονομίδης, Βαφειάδης, Δημητριάδης, ὅλοι δὲ αὐταὶ αἱ ἀπαιτήσεις πρὸς μεγάλην τῶν Σχολείων ζημίαν. Ἐλήφθησαν δὲ τὰ μέτρα ταῦτα σχεδὸν ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ, καὶ μόνον πρὸς ἱκανοποιήσιν προσωπικῶν παθῶν. Ὁ Θρακικὸς Σύλλογος, ὑπ' οὗ τὴν διεύθυνσιν τὰ Ζαριφεια διδασκαλεῖα, ἅς ἐξετάσῃ καλῶς πρὶν ὑπογράψῃ τοὺς ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου του κ. Καραπαναγιώτη ἐκδοθέντας φετφάδες, διότι ὡς παραπαναγιώτης μπορεῖ νά τὰ εἶδε ὅλα μαῦρα τὰ πράγματα καὶ ἐζήτησε νά τὰ μουντζουρώσῃ.

Περὶ τὴν δευτέραν καὶ τριάνοντα πέντε λεπτὰ περίπου τῆς πρώτης σήμερον ἠσθάνθημεν σεισμὸν δυνατόν. Εἶθε νά μὴ ἐπῆλθον δυστυχήματα εἰς ἄλλα μέρη. Ἐχομεν τὸν τύπον, τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν χολέραν· ἤδη μᾶς ἐπῆλθεν καὶ ἡ ὄργη Κυρίου. Ὑπάρχουσιν οἱ φοβούμενοι σεισμούς ἐν ταῖς νήτοις.

Ὡς διὰ νά τιμωρηθῇ ὁ φίλος κ. Θ. Γ. Κολοκοτρώνης, ὁ φιλάνθρωπος Φαλῆς, διότι ἔκαμε τὴν ὑψηλὴν τιμὴν εἰς τὴν κυβερνήσιν νά ζητήσῃ αὐτὸς νά διευθύνῃ τὸ Λοιμοκαθαρητήριον, ἐπροτίμησαν δὲ ἀντὶ τοῦ πανελληνίου ὀνόματος καὶ χαρακτήρος τὸν φαῦλον Σακελλαρόπουλον, τοῦ ἔρριξαν σήμερον εἰς τὴν πόρτα του ἐμπρὸς, Ὅδος Μουσῶν, παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος, ἐν ψοφῆμι φοβερῶ, ἕνα κύλαρον τρισκαιδεκάπηχον, χύνοντα τὴν βρώμα του καὶ τὴν σπῆψιν του καὶ τοὺς δηλητηριώδεις ὀργανισμούς του ὡς πίδακα τοῦ

ρας ἀνέβησαν ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ἧς σχεδὸν ἀμέσως ἠκούσθη ἡ περιστροφή τῶν τροχῶν ἐπὶ τῆς λιθοστρώτου.

Ὁ Λυκογιάννης ἔμενον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα. Ὁ κύριος Λαγγάρδ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νεανίου, ὅστις ἀνετινάχθη, ὥσει εἶχεν αἰφνης ἐξυπνήσει.

— Μεθαύριον, εἶπεν αὐτῷ ὁ κύριος Λαγγάρδ, ὅλ' ἀναχωρήσωμεν ὡσαύτως.

Ὁ νεανίας ἀνεστῆναξε.

— Πρέπει νά ἦθε ἰσχυρὸς, φίλε μου· ταῦτά εἰσιν αἱ μικραὶ δοκιμασίαι τοῦ βίου.

Ὁ Λυκογιάννης ἐμεῖδιᾶσε θλιβερῶς καὶ παρατηρῶν τὸν προστάτην αὐτοῦ.

— Εἶσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ; ἠρώτησε.

— Μάλιστα. ἠδυνήθητε νά νικήσητε τὴν συγκίνησίν σας ὅσον ἔπρεπε, ἐφάνητε μᾶλλον ἥρεμος, μᾶλλον κύριος ὑμῶν αὐτῶν ἢ ὅσον ἠλπίζον· πολὺ καλὰ, Ἰωάννη, πολὺ καλὰ! Οὐδὲν εἶπετε, οὐδὲν ἐπράξατε τοιοῦτον, ἐξ οὗ νά ὑποπτεῦσῃ ἡ Ἐρριέττη τὰ σχεδία μου, τὰ ὅποια ὀφείλει ν' ἀγνοῇ ἐπὶ τῆς ἐισέτις χρόνον. Εἰσέρχεσθε εἰς νέον βίον, φίλε μου, ἔχετε ν' ἀντιπαλαίστητε πρὸς τοὺς ἀγῶνας οὐχὶ πλέον διὰ τῆς φυσικῆς ρώμης, ἀλλὰ διὰ τῆς ἠθικῆς ἰσχύος. Μάλιστα, Ἰωάννη, εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σᾶς διότι σήμερον ἐδείχθητε ἰσχυρός.

Ὁ δυστυχὴς Λυκογιάννης ἐφάνη ἰσχυρὸς, ἀλλ' ὅτε ὁ εὐ-

ἀναβρυτηρίου. Εὐτυχῶς ἀφοῦ ἐδρόσισε τὰ περίξ κάμποσαις ὥραις, ἐλθόντα τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας τὸ παρέλαβον, τῆς κηδείας του γενομένης μετὰ μεγάλης πομπῆς. Ἀγνοοῦμεν ἂν ἦτο καὶ ἰππότης.

Ὁ κ. Μαντόλας συνέλαβε τὴν εὐτυχιστάτην ἰδέαν νὰ συνταχθῇ ταχυδρομικὸς χάρτης τῆς Ἑλλάδος, ἥτις τῆς γενικῆς ταχυδρομικῆς συγκοινωνίας, ἔχων ὅλας τὰς γραμμάς, τὰς τε ἀτμοπλοικίας καὶ τὰς τῆς ξηρᾶς, ποῦ ὑπάρχει γραφεῖον ταχυδρομικόν, τὴν ἀπόστασιν τῶν ὥρων, κτλ. Τὸν χάρτην αὐτὸν ἐσχέδιασεν ὁ ἀξιόλογος χαρτογράφος μα; κ. Χρυσόχομος μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀκριθείας καὶ ἐπιστημονικότητος. Ἐστάλη δὲ εἰς τύπωσιν εἰς Βενετίαν. Συγχαίρομεν εὐκρινῶς τὸν κ. Μαντόλαν διὰ τοὺς σωτηρίους νεωτερισμοὺς οὓς εἰσάγει ἐν τῷ κλάδῳ, ἐκείνους δηλαδὴ ὅσους τῷ ἐπιτρέπει νὰ εἰσάγῃ ἢ πολιτικῇ.

Ἀγγέλλεται ἐκ Πατρῶν θεσμὸν αἰσθηματικώτατον κοινωνικῆς ὑφῆς ἔργον, τὰ *Καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου* τοῦ μεγάλου μεταρρυθμιστοῦ Μαρσίν. Ἐλπίζομεν ὅτι κατὰ χιλιάδας θὰ ἐξοδευθῇ.

— Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἡ ἐν Πειραιεὶ διευθυντρία ἰδιωτικοῦ Παρθεναγωγείου κ. Ζωῆ Γκίκα, ἐπιθυμοῦσα ν' ἀνταποκριθῇ διὰ πάσης θυσίας εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἡμετέρας καταπληκτικῆς μεγεθυνομένης πόλεως τοῦ Πειραιῶς, ἐνοικίασε δι' ἀδράς δαπάνης, τὴν ἐπὶ τῆς πλατείας Θεμιστοκλέους εὐρύχωρον καὶ μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν τῶν κυρίων Τσαουσοπούλων (πρώην Ἰωαννίδου).

Οὐδεμίαν ὑπολείπεται ἀμφιβολίαν, ὅτι τὸ ἀξιόλογον τοῦτο Παρθεναγωγεῖον, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποῦοι δικαίως ἐναθρόνεται οἱ Πειραιεῖς, διευθυνομένου οὕτω ἐπιτυχῶς ὑπὸ τῆς εὐπαιδεύτου διευθυντρίας αὐτοῦ, μέλλει νὰ καταστῇ

εργέτης αὐτοῦ ἀνεχώρησε, μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπου ἐκλαυεν ὡς παιδίον.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐπανόδου τῆς βαρόνης Δεσιμαῖζ ἐν Βωκοῦρ, ὁ σύζυγος αὐτῆς, ὃν εἶχε χαιρετήσῃ μόνον τὴν προτερῖαν, χωρὶς νὰ τῷ ὀμιλήσῃ, ἠρώτησε δι' ὑπηρετοῦ ἐὰν εὐηρεστεῖτο αὐτὴ νὰ τῷ παράσῃ στιγμὴν τινα συνεντεύξεως.

Ἡ βαρόνη ἀνέμενε τὴν ἀναπόφευκτον ταύτην συνέντευξιν καὶ εἰδοποίησε τῷ βαρόνῳ, ὅτι ἦτο ἐτοιμὴ νὰ δεχθῇ αὐτὸν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς. Μόλις ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ κατευνάσῃ τὴν ταραχὴν τῆς καὶ νὰ ἐνισχυθῇ ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς τοῦ ν' ἀρνηθῇ πάντα, οἰονδήποτε καὶ ἂν ἦγε τὸ ἀντικείμενον τῆς αἰτήσεώς της.

Ὁ βαρόνος ἐνεφανίσθη μειδιῶν, εὐπάρυφος, νῦν τρεπιμέγας, ἐνδεδυμένος κομψῶς καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον ὄρμον. Ἐπεκλίθη φιλοφρονητικῶς ἐνώπιον τῆς συζύγου της, ἥτις ἀπιστρεφομένη ν' ἀντιχαιρετήσῃ αὐτὸν, διὰ σημείου μόνον προσεκάλεσε νὰ καθίσῃ.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν, ἐξεπλάγητε πολὺ χθὲς κατὰ τὴν ἀφιξίν σας, διότι μὲ εὔρετε ἐνταῦθα εἰς τὸν οἶκόν σας ἐγκατεστημένον.

— Τρόντι, κύριε, ἀπάντησε ψυχρῶς.

— Δὲν ἀνεμένετε τὴν ἐκπληξίν ταύτην, δὲν ἔχω τὴν ἀ-

μία ἐκ τῶν κεντρικῶν ἐστιῶν τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως, εἰς ἣν καὶ μόνην ἢ κ. Γκίκα ἐξ ἀφοσιώσεως ἀφείρωσε τὸν βίον αὐτῆς.

Περίεργος παρατήρησις. Ὁ μὴν Ἰούλιος εἶνε ἐν Ἑλλάδι ὁ κατ' ἐξοχὴν ποιητοκτόνος μῆν. Ὡς ὁ Δίνος τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μυθολογίας ἀπέθνησκε δηγθεὶς ὑπὸ λυσσῶντος κυνός, ἀλληγορία τῆς ἀνοιξέως θνησκούσης ὑπὸ τῶν κυνικῶν καυμάτων, οὕτω καὶ πέντε Δίνους τοῦ νεαροῦ Ἑλικωνός μας ἀριθμοῦμεν ἀποδόντας τὴν τελευταίαν πνοήν των ἐν μηνί Ἰουλίῳ. Εἶνε οὗτοι ὁ Σοῦττος, ὁ Κανδιάνος Ρώμας, ὁ Τανταλίδης, ὁ Βαλαωρίτης καὶ ὁ Ἰούλιος Τυπάλδος!

ΜΕΤΡΑ ΚΑΤΑ ΧΟΛΕΡΑΣ

(Εἰδικοῦ Ἀνταποκριτοῦ ΜΑΣ)

Θεσσαλονίκη, 20 Ἰουλίου 1883.

Ἡ τὴν χώραν τῶν Φαραῶ μαστίζουσα βροτολοιγὸς χολέρα ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν πάντων ἀπὸ τῆς πολιτικῆς, καταστήσασα κύριον θέμα τὴν συζήτησιν πρὸς λήψιν προφυλακτικῶν μέτρων κατὰ τῆς διαδόσεως τῆς νόσου. Ἐπόμεινον ἦτο μετὰ τοσαύτην κίνησιν καὶ πάταγον τῶν ἐφημερίδων νὰ κινηθῇ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἐνδιαφέρον τῶν δυναμένων οἴτινες ἀξιοπαίτως μεριμνῶντες (καίτοι τὸ κακὸν ἀπέχει ἐτι παρ' ἡμῶν) συνέστησαν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ὑπὸ τὴν προεδρίαν ἀνωτέρου Τούρκου ὑπαλλήλου διατελοῦσα, ἔχουσα ὡς μέλη πολλοὺς ἐκ τῶν προκρίτων Μουσουλμάνων, Χριστιανῶν καὶ Ἑβραίων καὶ τοὺς κκ. προξένους τῶν ξένων δυναμειῶν, ὧν ἐζήτηθη ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἡ φιλικὴ ἀρωγῇ, ἤρξατο ἐργαζομένη ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν. Καὶ πρώτον διήρξε τὴν πόλιν εἰς τέσσαρα

ξίωσιν νὰ πιστεύω ὅτι σὰς εὐφρέστησεν αὕτη· ἀλλ' ἀδιάφορον, ἦτο μία ἐκπληξίς. Ἐδῶ ἐκάματε θαύματα, κυρία βαρόνη, τὰ πάντα εἶναι μεγαλοπρεπῆ. Τὸ Βωκοῦρ, χάρις εἰς τὴν φιλοκαλίαν σας, ἔγινε παράδεισος. Δέξασθε τὰ εὐλικρινῆ συγχαρητήριά μου. Οἱ ἄνθρωποι ὑμῶν δὲν εἶχον δυναθῆ ἢ δὲν ἠθέλησαν νὰ μοι εἴπωσι πότε θὰ ἐπανήρξεσθε· δὲν σὰς ἐρωτῶ ποῦ μετέβητε, τοῦτο δὲν μ' ἀποβλέπει.— Ἐχων μεγάλην ἀνάγκην νὰ σὰς ἴδω, νὰ συνδιαλεχθῶ μαζὺ σας, ἐγκατεστάθην ἐνταῦθα ἀποφασίν ἔχων ν' ἀναμείνω τὴν ἐπάνοδόν σας καθ' ὅλον τὸ θέρος, ἐὰν ἤθελε γίνεαι ἀνάγκη. Ἀκρῶς, ἡ Ἐρριέττη ἐφάνη θελξικάρδιος, ὀλίγον δειλὴ, ἀμνηχανοῦσα ἴσως, ἀλλὰ φιλόστοργος ὅσον ἡδυνάμην νὰ ἐπιθυμήσω. Καλῶς ἐπράξατε μὴ διδάξασα αὐτὴν νὰ μισῇ τὸν πατέρα της. Τὰ μυστικὰ τῶν γονέων δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὰ τέκνα των· ἡμην βέβαιος ὅτι θὰ εὔρισκον τὴν Ἐρριέττην εἰς παντελῆ ἄγνοιαν ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο.

Προκειμένου περὶ τοῦ Ραοῦλ, βαίνει καλῶς, προαχθεὶς εἰς τὸν βαθμὸν ἀξιωματικοῦ, θὰ διανύσῃ τὸ στάδιόν του καὶ τοῦτο πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστῇ, ἥτις λατρεύετε τὰ τέκνα σας. . . Εἰς ἀνὴρ δύναται ἀφ' ἑαυτοῦ μόνος νὰ ριφθῇ εἰς τὰς περιπετειὰς τοῦ βίου καὶ ν' ἀναδειχθῇ, ἀλλὰ προκειμένου περὶ νεάνιδος, οἱ γονεῖς κατέχονται ὑπὸ διηνεκῶν ἀνησυχῶν, πρέπει νὰ ἐπαγρυπνώσιν ἐπ' αὐτῆς, νὰ τὴν ἐδηγῶσι, νὰ σκέπτονται περὶ τοῦ μέλλοντος. . .

Μὲ ἀκούετε φιλαρέσκως, βαρόνη, ἂν καὶ εἴσθε ἀνυπόμο-